

§ 8.

Feitelijke uitkomsten.

Een aequimoleculaire hoeveelheid Caesiumchloride in plaats van Kaliumchloride is in staat om het Uraanhart te normaliseeren zoowel wat de tonus als wat het verloop der diastole betreft.

In geringere mate is dit het geval voor het Ionium- en Thoriumhart. Hoogere dosis zijn hier werkzamer dan de bovenbedoelde aequimoleculaire dosis.

Een op kalilooze Ringersche vloeistof stilstaand hart hervat zijn pulsatie's niët bij toevoeging van gezuiverd Caesiumchloride in aequimoleculaire hoeveelheid t. o. v. het tevoren gebezigde Kaliumchloride.

De electrocardiogrammen van het β en α type verschillen o. a. door een verdubbeling van den T top bij het α type.

De afwijkingen in het electrocardiogram bij α doorstrooming worden door een aequimoleculaire hoeveelheid Caesiumchloride genormaliseerd.

Bij overgang van Kalium op Uranium hebben de eerste contractie's na de paradox meest geheel het Kaliumkarakter.

Bij overgang van Uranium op Kalium of na toevoeging van Caesium treedt het Kaliumtype van electrocardiogram terstond op.

Bij aanwezigheid van een overmaat Uranium is een geringe, minder dan radioaequivalente, hoeveelheid Kalium voldoende om het Kaliumkarakter van het electrocardiogram te doen ontstaan.

Aan de reeks der tonolytica Li, Na, NH_4 en K die zich wat hun tonolytisch vermogen verhouden als 1 : 3 : 12 : 120 dient Caesium met een waarde van 120 en Rubidium met een waarde van 150 toegevoegd te worden.

Chemische factoren blijken van invloed te zijn op den vorm van het electrocardiogram.
